

DOMSTOLENS DOM

(femte avdelningen)

av den 8 november 2001

i mål C-143/99 (begäran om förhandsavgörande från Verfassungsgerichtshof): Adria-Wien Pipeline GmbH och Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke GmbH mot Finanzlandesdirektion für Kärnten⁽¹⁾

(Energiskatt — Återbetalning endast till producenter av materiella varor — Statligt stöd)

(2002/C 3/08)

(Rättegångsspråk: tyska)

(Preliminär översättning; den slutgiltiga översättningen kommer att publiceras i "Rättsfallssamling från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt")

Domstolen, femte avdelningen (avdelningsordföranden A. La Pergola samt domarna M. Wathelet (referent), P. Jann, L. Sevón och C.W.A. Timmermans; generaladvokat: J. Mischo; justitiesekreterare: avdelningsdirektören H.A. Rühl), har den 8 november 2001 avkunnat dom i mål C-143/99 angående en begäran enligt artikel 177 i EG-fördraget (nu artikel 234 EG), från Verfassungsgerichtshof (Österrike), att domstolen skall meddela ett förhandsavgörande i det vid den nationella domstolen anhängiga målet mellan Adria-Wien Pipeline GmbH, Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke GmbH och Finanzlandesdirektion für Kärnten, angående tolkningen av artikel 92 i EG-fördraget (nu artikel 87 EG i ändrad lydelse). Domslutet i denna dom har följande lydelse:

- 1) Nationella bestämmelser, som föreskriver partiell återbetalning av energiskatt som tas ut på naturgas och elenergi utgör inte statligt stöd i den mening som avses i artikel 92 i EG-fördraget (nu artikel 87 EG i ändrad lydelse), när de är tillämpliga på alla företag som är etablerade i landet, oavsett företagets verksamhetsinriktning.
- 2) Nationella bestämmelser, som föreskriver partiell återbetalning av energiskatt som tas ut på naturgas och elenergi, men endast till företag vars huvudsakliga verksamhet bevisats bestå i tillverkning av materiella varor, skall anses utgöra statligt stöd i den mening som avses i artikel 92 i fördraget.

⁽¹⁾ EGT C 188, 3.7.1999.

DOMSTOLENS DOM

(andra avdelningen)

av den 8 november 2001

i mål C-228/99 (begäran om förhandsavgörande från Tribunale civile e penale di Cagliari: Silos e Mangimi Martini SpA mot Ministero delle Finanze⁽¹⁾)

(Jordbruk — Gemensam organisation av marknaden — Exportbidrag — Indragning — Tolkning och giltighet av förordningarna (EG) nr 1521/95 och nr 1576/95 — Bristande motivering)

(2002/C 3/09)

(Rättegångsspråk: italienska)

(Preliminär översättning; den slutgiltiga översättningen kommer att publiceras i "Rättsfallssamling från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt")

Domstolen, andra avdelningen (avdelningsordföranden N. Colneric samt domarna R. Schintgen (referent) och V. Skouris; generaladvokat: L.A. Geelhoed; justitiesekreterare: byrådirektören L. Hewlett), har den 8 november 2001 avkunnat dom i mål C-228/99 angående en begäran enligt artikel 234 EG, från Tribunale civile e penale di Cagliari (Italien), att domstolen skall meddela ett förhandsavgörande i det vid den nationella domstolen anhängiga målet mellan Silos e Mangimi Martini SpA och Ministero delle Finanze, angående tolkningen och giltigheten av kommissionens förordningar (EG) nr 1521/95 av den 29 juni 1995 och nr 1576/95 av den 30 juni 1995 om fastställande av exportbidragen för spannmålsbaserade foderblandningar (EGT L 147, s. 65 och EGT L 150, s. 64). Domslutet i denna dom har följande lydelse:

- 1) Kommissionens förordning (EG) nr 1521/95 av den 29 juni 1995 om fastställande av exportbidragen för spannmålsbaserade foderblandningar var tillämplig på exporttransaktioner för vilka de behöriga tullmyndigheterna den dag då förordningen offentliggjordes hade tagit emot en exportdeklaration, i vilken det angavs att en ansökan skulle göras om exportbidrag, och för vilka ingen ansökan hade gjorts om att exportbidraget skulle fastställas i förväg.
- 2) Förordning nr 1521/95 upphävdes inte genom kommissionens förordning (EG) nr 1576/95 av den 30 juni 1995 om fastställande av exportbidragen för spannmålsbaserade foderblandningar, och den förstnämnda förordningens tillämplighet den 30 juni 1995 har således inte på något sätt påverkats av den sistnämnda förordningen.
- 3) Förordning nr 1521/95 har antagits utan att den motiveringskyldighet som föreskrivs i artikel 190 i EG-fördraget (nu artikel 253 EG) har iakttagits och är således ogiltig.